

przeciwpożarowych, zamków i zamknięć, tynków oraz malowanie klejowe i olejne w pomieszczeniach przeznaczonych do wspólnego użytku mieszkańców.

2. Nie uważa się za koszty bieżącego remontu nieruchomości drobnych napraw, połączonych ze zwykłym użytkowaniem lokalu, które obciążają najemcę z mocy art. 373 § 2 kodeksu zobowiązań lub umowy najmu.

§ 5. Do zadań komitetów blokowych lub domowych w zakresie unormowanym w niniejszym rozporządzeniu należy:

- a) kontrolowanie wynajmującego co do wydatkowania kwot przeznaczonych w myśl art. 10 na eksploatację i remont bieżący nieruchomości,
- b) składanie wniosków o zastosowanie wobec wynajmującego środków przymusowych,
- c) składanie wniosków o pociągnięcie do odpowiedzialności karno-administracyjnej wynajmującego za przekroczenie przepisów porządkowych lub sanitarnych.

§ 6. Wynajmujący obowiązany jest na żądanie komitetu blokowego lub domowego okazać wszelkie dowody niezbędne do ustalenia wysokości i przeznaczenia wydatków, ponoszonych na eksploatację i bieżący remont nieruchomości.

§ 7. W przypadku stwierdzenia, że wynajmujący nie wykonał obowiązku, określonego w art. 10 ust. 1, lub wykonał go w sposób nienależyty, zarząd miejski (gminny) wyda orzeczenie nakazujące wynajmującemu usunięcie uchybienia w terminie miesięcznym, a w razie niewykonania orzeczenia zastosuje środki przymusowe według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 342) z późniejszymi zmianami.

§ 8. W odniesieniu do nieruchomości znajdujących się pod zarządem Skarbu Państwa, związków samorządu terytorialnego, przedsiębiorstw państwowych i samorządowych oraz instytucji prawa publicznego, zarząd miejski (gminny) zawiadamia właściwą władzę przełożoną administratora nieruchomości o uchybieniach, określonych w § 7.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej: *Wł. Wolski*

Minister Odbudowy: *M. Kaczorowski*

205

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 31 marca 1949 r.

w sprawie utworzenia gminy wiejskiej o charakterze miejskim Zembrzyce w powiecie wadowickim, województwie krakowskim.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr 86, poz. 770 i z 1933 r. Nr 35, poz. 294) oraz art. 43 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198, z 1948 r. Nr 21, poz. 142, Nr 41, poz. 297 i Nr 52, poz. 416, z 1949 r. Nr 16, poz. 100) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Skarbu, co następuje:

§ 1. Z obszaru gminy wiejskiej Budzów powiatu wadowickiego, województwa krakowskiego wyłącza się

gromadę Zembrzyce i tworzy się z niej gminę wiejską Zembrzyce o charakterze miejskim z siedzibą zarządu gminnego w Zembrzycach.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

Minister Administracji Publicznej: *Wł. Wolski*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

206

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 7 kwietnia 1949 r.

o zmianie rozporządzenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 21 lipca 1948 r. w sprawie wykonania w zakresie danin komunalnych art. 148 ust. 1 i art. 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym.

Na podstawie art. 148 ust. 1 i art. 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 21 lipca 1948 r.

w sprawie wykonania w zakresie danin komunalnych art. 148 ust. 1 i art. 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 273) wprowadza się zmiany następujące:

- 1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Władza podatkowa pierwszej instancji może sama zmienić swoją decyzję, jeżeli uzna, że odwołanie zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie daniny nie przekroczy kwoty 10.000 zł w m. st. Warszawie zaś i w m. Łodzi kwoty 30.000 zł.“

2) W § 2 ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) władza podatkowa ustala wysokość wynagrodzenia biegłych za wykonaną pracę w granicach od 50 do 250 zł za każdą zaczęłą godzinę w zależności od trudu,

czasu i kwalifikacyj koniecznych do wykonania pracy; przyznanie wynagrodzenia w kwocie wyższej wymaga uprzedniej zgody Ministra Administracji Publicznej; przepis ten dotyczy również biegłych będących wojskowymi lub urzędnikami publicznymi.“

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej: *Wł. Wolski*

207

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 9 kwietnia 1949 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Oświaty oraz z Ministrem Przemysłu i Handlu o wykonaniu obowiązku szkolnego przez młodocianych.

Na podstawie art. 19 i 20 ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr 65, poz. 636, z 1926 r. Nr 93, poz. 538, z 1931 r. Nr 101, poz. 773, z 1945 r. Nr 43, poz. 236 i z 1948 r. Nr 27, poz. 182) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy art. 6 ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet o przyjmowaniu do pracy tylko tych młodocianych, którzy przedstawia dowód wykonania obowiązku szkolnego, obowiązują na obszarze całego Państwa.

2. Za dowód wykonania obowiązku szkolnego uważa się świadectwo ukończenia 7 klas szkoły podstawowej, a w braku takiego świadectwa — zaświadczenie wydane przez kierownika szkoły podstawowej, że młodociany uczęszczał do szkoły przez lat siedem.

§ 2. 1. Młodociani, którzy zostali przyjęci do pracy, obowiązani są uczęszczać do publicznej średniej szkoły zawodowej lub szkoły przemysłowej.

2. Pracodawca obowiązany jest żądać od młodocianego pracownika, ucznia, terminatora lub praktykanta dowodu stwierdzającego, że zapisał się i uczęszcza do publicznej średniej szkoły zawodowej lub szkoły przemysłowej, albo zaświadczenia, że z braku miejsca został na dany rok szkolny zwolniony od obowiązku uczęszczania do szkoły. Zaświadczenia te powinny być przechowywane przez pracodawcę w aktach młodocianego.

§ 3. 1. Na początku każdego roku szkolnego młodociani zgłaszają się do publicznej średniej szkoły zawodowej lub szkoły przemysłowej w miejscu swego zamieszkania lub zatrudnienia.

2. Wykaz publicznych średnich szkół zawodowych, zatwierdzony przez państwowe władze szkolne, ogłaszają zarządy gmin (miejskich i wiejskich).

§ 4. 1. Młodociany, zgłaszający się do szkoły, a nie przyjęty z braku wolnych miejsc w szkołach danej miejscowości, otrzymuje zaświadczenie o zgłoszeniu się do nauki. Zaświadczenia te wydawać będą dyrekcje publicznych średnich szkół zawodowych, upoważnione przez kuratoria okręgów szkolnych.

2. Zaświadczenie o zgłoszeniu się do nauki jest dowodem zwolnienia młodocianego od obowiązku uczęszczania do szkoły w danym roku szkolnym.

§ 5. Pracodawca obowiązany jest zwolnić młodocianego od pracy na osiemnaście godzin tygodniowo niez-

ależnie od tego, czy nauka w szkole odbywa się w godzinach pracy młodocianego, czy też poza tymi godzinami.

§ 6. Godziny nauki w publicznej średniej szkole zawodowej lub w szkole przemysłowej mogą być wykorzystane zależnie od planu lekcji w szkole w ciągu 3 do 6 dni w tygodniu.

§ 7. 1. Uczęszczanie młodocianego na naukę stwierdza dyrekcja szkoły w wydanej mu książeczce obecności.

2. Pracodawca obowiązany jest kontrolować regularne odbywanie przez młodocianego nauki, sprawdzając książeczkę obecności i stwierdzać kontrolę podpisem w sposób i w terminie oznaczonym przez władze szkolne.

§ 8. 1. Pracodawca obowiązany jest przysyłać właściwemu obwodowemu inspektorowi pracy do dnia 15 maja każdego roku wykaz zatrudnionych młodocianych według stanu na dzień 1 maja oraz do dnia 31 października — według stanu na dzień 15 października.

2. Władze szkolne i dyrektorzy publicznych średnich szkół zawodowych oraz dyrektorzy szkół przemysłowych mają prawo zapoznać się z tymi wykazami w inspektoratach pracy celem sprawdzenia, czy wszyscy pracujący młodociani wypełniają obowiązek uczęszczania na naukę.

§ 9. Do dnia 31 grudnia 1951 r. można przyjmować do pracy bez przedstawienia dowodu wykonania obowiązku szkolnego tych młodocianych, którzy nie uczęszczali przez siedem lat do szkoły powszechnej z przyczyn spowodowanych wojną.

§ 10. Wykonanie obowiązku szkolnego przez młodocianych umysłowo niedorozwiniętych, głuchoniemych i niewidomych uregulują odrębne przepisy.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 31 grudnia 1924 r. o wykonaniu obowiązku szkolnego przez młodocianych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 4, poz. 40).

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *K. Rusinek*

Minister Oświaty: *St. Skrzyszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Minc*